

Selvfølgelig må naboens hund gø

Men ikke så længe, at den generer de omkringboende i etageejendommen eller parcelhuskvarteret.

Af Birte Olufsen

Det er naturligt for en hund at give lyd fra sig, når det ringer på døren, når der kommer gæster, eller når familien vender hjem. Og det kan også være et praktisk signal, hvis nogen gør forsøg på at bryde ind midt om natten. Måske endda inde hos hundens naboer.

Det er ikke den kortvarige gøen, der giver problemer for de omkringboende. Den er til at leve med.

Men hvis en hund gøer eller tuder ubehersket dagen lang, kan det blive så stor en plage for selv de mest hundevenlige, der bor i nabolaget, at de spørger sig selv, om det virkelig er tilladt. Og det er det ikke ifølge [Hundelovens](#) § 4:

"Forstyrrer en hund de omboendes ro ved gentagen eller vedholdende gøen eller tuden, og der indgives klage derover til politiet, giver politiet besidderen pålæg om at holde hunden indelukket, eller hvis denne foranstaltning ikke hjælper, eller hunden allerede holdes indelukket, at lade den fjerne."

Det kan De læse mere om i [Dyrefondets pjeces](#): "[Hundeejer: Vis hensyn til din hund og din nabo!](#)"

Privatlivets fred

Det er ikke nogen spøg at bo tæt på en familie med hund, der larmer fra morgen til aften. Så man bliver vækket, når man gerne vil sove længe søndag morgen, og bliver forstyrret midt i en god udsendelse i radio eller tv.

Når man møder hunden på trappen eller ude på gaden, er den sød og logrende, og man nænner næsten ikke at gøre vrøvl over al den gøen.

Men i virkeligheden er der ikke andet at gøre end at klage til dens mennesker - ikke over hunden, men over deres manglende opdragelse og indgriben. For der kan gøres noget ved problemet.

Det bedste er naturligvis at starte, mens hunden er hvalp, hvor man gradvis vænner den til at være alene. Men også en voksen hund kan lære at skrue ned for larmen.

Hundekonsulentens råd

Hundekonsulent Erik Døj siger, at det er den enkelte hundeejer, der selv skal gøre en indsats for, at hunden ikke gøer. Først og fremmest skal der opdragelse til, men det er lige så vigtigt at passe hunden korrekt, blandt andet ved at motionere og stimulere hunden tilstrækkeligt. Alt for mange hunde er overladt til sig selv, også når familien er hjemme, hvor man måske ikke altid har det overskud, der skal til for at glæde en hund, der har været overladt til sig selv i mange timer.

Det er vigtigt, at hunden ikke stresses fra morgenstunden, før familien forlader huset. En god lang og rolig luftetur, hvor hunden får nye syns- og duftindtryk, er den bedste start på dagen. Inden den

er overladt til sig selv uden adspredelse og samvær.

Det er også vigtigt, at hunden får en god lang luftetur, når familien er hjemme igen, og at man tager sig af den, så den føler sig som et medlem af familien.

Ti stille øvelsen

Hundekonsulenten har også et "her og nu råd" for de tålmodige.

Hver gang hunden gør, skal man gå ud til den og sige et kort og bestemt, men roligt: Ti stille!

Man skal samtidig gå stille og roligt hen til den uden at løbe eller hæve stemmen, og når den reagerer, skal den omgående roses. Næste gang hunden gør, gentages kommandoen: Ti stille! Og næste gang igen. Altid med efterfølgende ros.

Efterhånden forstår hunden, hvad meningen er, og kan automatisk holde op med at gøre, hver gang der siges: Ti stille! - også i et ganske almindeligt tonefald.

Hvad siger man til naboen ?

Der findes mange hundeejere, der i den grad har vænnet sig til hundens gøen ude eller inde, at det overhovedet ikke forstyrrer dem.

De hører det ikke. For dem er det lyde, der hører dagligdagen til - som fuglesang og trafikstøj.

Sådan har de omkringboende det ikke, og det er de nødt til at gøre ejeren af den gøende hund opmærksom på. For det er ejeren alene, der har ansvaret.

Er man på talefod, kan man måske drøfte tingene. I yderste konsekvens kan man klage til politiet, men det er jo ikke en handling, der fremmer det gode naboskab. Og heldigvis er det da også sådan, at det skal være meget grove tilfælde, før politiet griber ind og tager affære og kræver, at der træffes foranstaltninger til at undgå generne. I allerværste fald kan politiet forlange, at hunden bliver fjernet. Og det ville hverken den ene eller den anden part have det godt med.

Så måske var det en idé at forære hundeejeren Dyrefondets pjecer, der tager fat om problemerne.

Uddrag fra [Dyrefondets](#) medlemsblad, Hunde-Journalen.